

Η ΚΑΠΕΤΑΝΙΣΣΑ

(Εκ τῶν ἐπαινεθέρων ἐν τῷ Φιλαδελφείῳ ἀγῶνι α' Ἀγροτικῶν)

Ἡ Ρούσσω ἡ καπετάνισσα, τοῦ Γέρω-Δήμου ἡ νύφη,
Ἵτά παραθύρια κάθεται, τοὺς κάμπους ἀγναντεύει,
Κι' ἀναστενάζει ἀπ' τὴν καρδίᾳ καὶ μὲ τὸν νοῦ της λέει:
— Μάνα, μ' ἐκακοπάντρεψες καὶ μ' ἔδωδες σὲ κλέφτην,
Ποῦ βρίσκεται ἔς τὸν πόλεμον ἀπ' τὴν αὐγὴ ὡς ἔς τὸ βράδυ,
Κι' ἀπὸ τὸ βράδυ ὡς ἔς τὴν αὐγὴ φυλάει ἔς τὸ καραούλι,
Καὶ δὲν τὸν εἶδα μὴ φορὰ νὰ κοιμηθῇ σιμά μου.
Ἐγὼ τοῦφέκια σκιάζομαι, τάρματα ἐγὼ τὰ τρέμω,
Γιὰ νὰ τὰ ζῶσω ἔς τὸ κορμὶ νὰ πάω ἀπὸ κοντὰ του,
Κ' ἐχτίκισαν τὰ στήθεια μου, ἐμάλλισε ἡ καρδίᾳ μου,
Μαράθηκαν τὰ νεῖατά μου κ' ἡ ὠμορφιά μου ἐχάθη.
Σὰν τί τὰ θέλω τὰ φλωριά καὶ τὰ βαρεῖα γκιουρντάνια,
Σὰν τί τὰ θέλω τὰ χρυσὰ κι' ἀσημιωμένα ροῦχα,

Σὰν δὲν κοιμοῦμαι μὴ φορὰ ἔς τὸ πλάι τοῦ καλοῦ μου;
Νάμουνα κάλλια πιστικιά, κάλλια θερίστρα νάμουν,
Παρὰ ἡ καπετάνισσα, τοῦ Γέρω-Δήμου ἡ νύφη.
Γιὰ ἰδὲς θερίστραις, πιστικαῖς, ὀλημερις γυρνᾶνε
Ἵτὰ ῥέμματα, ἔσταῖς λαγκαθιαῖς, ἔστους κάμπους καὶ ἔτὰ πλάϊα,
Μὲ τὸν καλὸν τοὺς ἔς τὸ πλευρὸ καὶ μὲ μικρὰ ἔς τὰ χέρια.
Κ' ἐγὼ, κλεισμένη μοναχὴ ἡψηλὰ ἔς τὰ κορφοδοῦνια,
Τὰ λερωμένα του σκουτιὰ ὑπεξέρισα νὰ πλένω,
Κι' ὦρα τὴν ὦρα μὲ καρδίᾳ καταλαχταρισμένη
Τὸν καπετάνο καρτερῶ τόσαις βραδειαῖς κι' αὐγούλαις.
Πότε νὰ τὸν ἰδῶ γερός ν' ἀφήσῃ τὰ λημέρια,
Νάρθῃ ἔς τὸ σπῖτι μὴ φορὰ, νὰ κοιμηθοῦμε ἀντάμα.

Κ. Δ. Κρυττάλλης

ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

ΜΙΑ ΗΜΕΡΑ ΕΝ ΛΟΝΔΙΝΩ

Εν ᾧ διέτριβον ἐν Παρίσις μετὰ
τινος φίλου μου, μᾶς ἐπῆλθεν ἡ ἐπι-
θυμία νὰ ὑπάγωμεν εἰς Λονδίνον.

Ὅτε ἐφθάσαμεν εἰς τὴν παραθαλασσίαν
πόλιν Βουλόννην, ἐνομίσαμεν ὅτι εἴμεθα
ἐν Ἀγγλίᾳ· καθότι πάντα τὰ ξενοδοχεῖα
ἦσαν Ἀγγλικά, οἱ ὑπηρεταὶ ἦσαν Ἀγ-
γλοι, πάντες ὠμίλου τὴν Ἀγγλικὴν καὶ
ἐπινον τείον.

Ἀγαπᾷς, ἀναγνώστᾳ μου, τὸ τείον;

Ἐὰν εἶσαι Ἀγγλος, δὲν σ' ἐρωτῶ, ἐὰν
εἶσαι Γάλλος, δὲν σ' ἐρωτῶ διὰ τὸν λόγον
ὅτι οἱ Γάλλοι ὅλα τὰ ἀγαποῦν, ἀλλὰ θὰ
κάμῃς καλὰ νὰ ἀποστραφῇς τὸ ἄθλιον
τοῦτο ποτόν, ἐὰν ἡ πατρίς σου παράγῃ
καλοὺς οἶνους καὶ εἰξεύρῃς νὰ τοὺς ἐκτι-
μῇς.

Ἦτο Σάββατον.

Πρὶν ἐπιβιβάσθωμεν εἰς τὸ ἀτμόπλοον
ἐζητήσαμεν νὰ προγευματίσωμεν. Κατὰ
τὸ πρόγευμα ὁ φίλος μου ἤρχισε νὰ ἐνθυ-
μῇται τοὺς Παρίσιους.

— Διὰ τὸν ξένον μία πόλις ὑπάρχει, οἱ
Παρίσιοι. Αὐτοῦ ὁ βίος ἔχει τι τὸ κοινόν,
τὸ δημοτικόν, ὥστε καὶ ὅταν εἶσαι ἐν τῇ
ὁδῷ, νομίζεις ὅτι εἶσαι ἐν τῇ οἰκίᾳ σου.
Αἱ λεωφόροι, τὰ θέατρα, τὰ Ἡλύσια πε-
δία, τὸ δάσος, αἱ σειραὶ τῶν ἀμαξῶν, τὸ
ἀναριθμητὸν πλῆθος τῶν κατοίκων, οἱ
πωληταὶ τῶν ὁδῶν, αἱ ἐφημερίδες, τὰ
λαμπρὰ ἐμπορικὰ καταστήματα, τὸ Βασι-
λικὸν παλάτιον, ὁ Κεραμεικός, ἡ Στήλη
κτλ. κτλ. κτλ. Ταῦτα πάντα πούθενά δὲν
ὑπάρχουν, οὐδὲ ἐν Λονδίῳ.

— Ἀπατᾷθε, ὑπέλαθεν Ἀγγλὶς νεαρὰ
καὶ κομψή, προγευματίζουσα ἐν τῇ αὐτῇ
τραπέζῃ (καὶ ἦτις ὡς Ἀγγλὶς ἐπινε βε-
βαίως τείον). Οἱ Παρίσιοι εἰμποροῦν νὰ
χωρέσουν ἐντὸς τοῦ Λονδίνου· μήπως δὲν
ἔχομεν καὶ ἡμεῖς τόσας μεγάλας ὁδοὺς;
δὲν ἔχομεν λαμπρὰς δεινδροστοχίας, κή-
πους καὶ τόσα ἄλλα; καὶ ἀντὶ ἐνός ἐκα-
τομμυρίου κατοίκων ἡμεῖς δὲν ἔχομεν
δύο; Ἄν εἰς τὰς ὁδοὺς τοῦ Λονδίνου δὲν
θέλετε νὰ χαθῇτε, προσέχετε καλῶς, διότι

θὰ εἰσθε ὡς σταγὼν εἰς τὸν ποταμὸν Τά-
μεσιν. Ἄς πῶμεν, κύριοι, ἄλλο ἐν τείον,
καὶ ὅταν ἐπιστρέψετε μᾶς λέγετε τὰς ἐν-
τυπώσεις σας.

— Δυστυχία μου! εἶπον πρὸς τὸν φί-
λον μου· τὰ ὡτὰ μου δὲν εἰμποροῦν νὰ
συνηθίσουν εἰς τὰς Ἀγγλικὰς λέξεις· διατί
νὰ μὴ ὀμιλῶμεν ὅλοι τὴν αὐτὴν γλῶσ-
σαν;

Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ὁ κώδων τοῦ
ἀτμόπλου ἤρχισε νὰ σημαίνει, καὶ ἀπε-
χαιρετίσαμεν τὴν Ἀγγλίδαν μας.

— Καλὸν κατευόδιον, μᾶς εἶπε, καὶ μετὰ
μεγάλῃς ἐλευθερίας μᾶς ἐσφίγγε τὴν δε-
ξιάν· τοῦτό μας ἐφάνη παράξενον ὀλίγον,
ἀλλὰ πάραυτα ἐνοήσαμεν ὅτι τοιαύτη θὰ
εἶνε ἡ συνήθεια τῆς πατρίδος της. Λαμ-
πρὰ τῷ ὄντι συνήθεια· ἄλλως τε ἀφ' οὗ ὁ
θεὸς ἐπλασε τὸν ἄνδρα καὶ τὴν γυναῖκα,
τοῦτον χάριν ἐκείνης καὶ ἐκείνην χάριν
τούτου, δὲν εἶνε δὲ καὶ μέγα πρᾶγμα ἐὰν
σφίγγωσι τὰς χεῖρας ἀλλήλων ὁσάκις συν-
αντῶνται.

Καθ' ὅλον τὸν διάπλοον ἡμεθα πλαγια-
σμένοι, διότι ἡσθανόμεθα εἰς τὸν στόμα-
χον ἀσύνθηές τι. Ἰνα μας θεραπεύσωσι,
μᾶς ἔδωκαν τείον.

Τέλος ἐφθάσαμεν εἰς Λονδίνον.

Ἀπεβιβάσθημεν, εἰσῆλθομεν εἰς ἀμαξαν
ἥτις μας ἔφερεν εἰς τι ξενοδοχεῖον ὅπου
εὔρομεν καλὴν κλίνην καὶ ἐπλαγιάσαμεν.

Τὴν ἐπιούσαν ἡγέρθημεν ὑγιεῖς καὶ ἐξη-
τήσαμεν νὰ προγευματίσωμεν. Μᾶς ἔδω-
καν ῥοσμπίφ, διάφορα ἄλλα φαγητὰ κρύα
καὶ τελευταῖον... τείον.

Ὅτε ἠθέλησα νὰ κόψω τὸν ἄρτον πα-
ρετήρησα ὅτι ἦτο ξηρός. Εἶπον δὲ πρὸς
τὸν ὑπηρετὴν.

— Δὲν ἔχετε νωπὸν ἄρτον;

— Ὁχι, κύριε.

Εἰς τὸν φίλον μου ἐφάνη παράδοξον
τοῦτο, πῶς διῆλα δὴ νὰ ὑπάρχῃ μόνον ξη-
ρὸς ἄρτος, ἐν ᾧ ὁ ἄρτος πρῶτον εἶνε νω-
πὸς καὶ ἔπειτα ξηραίνεται. Δὲν ἠδύνατο
δὲ νὰ ἐννοήσῃ διατί οἱ Ἀγγλοὶ συνηθί-
ζουν νὰ τρώγουν τὸν ἄρτον ἀφ' οὗ ξη-
ρανθῇ. Ἀλλ' ἐσκέφθη ὅτι ἦλθεν εἰς Λον-
δίνον μόνον καὶ μόνον διὰ νὰ σπουδάσῃ
τὰ ἦθη καὶ ἐθίμα τοῦ τόπου καὶ ὅχι διὰ

νὰ τα ἐπικρίνῃ καὶ τα διορθώσῃ καὶ ἐση-
μείωσεν ἐν τῷ σημειωματαρίῳ του. «Ἐν
Ἀγγλίᾳ δὲν ὑπάρχει ποτὲ νωπὸς ἄρτος.»

Μετὰ τὸ πρόγευμα ἐξήλθομεν νὰ ἰδωμεν
τὴν πόλιν. Εἰς τὰς ὁδοὺς δὲν ὑπῆρχε ψυχὴ
γεννητῇ, οὔτε ἀμαξα, οὔτε ἵππος, — τίποτε,
μὰ τίποτε! — Ἐνομίζομεν ὅτι πλανώμεθα
εἰς ἔρημον. Ὁ φίλος μου τότε ἐνθυμηθεὶς
τοὺς λόγους τῆς Ἀγγλίδος, ἔδωκε τὸν βρα-
χιόνά μου διὰ τοῦ μαντηλίου του καὶ το
ἐκράτει διὰ νὰ μὴ με χάσῃ!

— Πρόσεχε μὴ σε πατήσουν αἱ ἀμαξαί,
τῷ εἶπον.

Εἶχομεν λάβῃ ἓνα ὁδηγὸν τοῦ πε-
ριήγου τοῦ, ἓνα δείκτην τῶν μνημείων
καὶ ἓνα τοπογραφικὸν χάρτην τῆς πόλεως
διὰ νὰ εὐρίσκωμεν εὐκόλως τὰς ὁδοὺς.

Ἐπορεύθημεν εἰς ἐπίσκεψιν τοῦ Πύργου
τοῦ Λονδίνου· ἀλλ' αἱ θύραι ἦσαν κλει-
σταί.

Ἄς ἐπισκεφθῶμεν τὰς περιφήμους δε-
ξαμενὰς (Docks), ὅπου βλέπει τις τὰ πλοῖα
ὅλων τῶν μερῶν τοῦ κόσμου. Ἀλλὰ καὶ
αἱ δεξαμεναί, ὡς ὁ Πύργος, ἦσαν κλεισταί.

Ἰσως, εἶπον πρὸς τὸν φίλον μου, δὲν
συγχωρεῖται ἡ εἰσοδος εἰς τοὺς ἀνευ ἰδαι-
τέρας ἀδείας.

Ἐπειδὴ δὲ εἶχομεν ἐπιστολὴν συστατι-
κὴν πρὸς διακεκριμένον τινα Ἀγγλόν,
ἀπεφασίσσαμεν νὰ ὑπάγωμεν εἰς ἐπίσκεψίν
του· διὰ τοῦ τοπογραφικοῦ χάρτου ἀνε-
καλύψαμεν εὐκόλως τὴν οἰκίαν του.

Ὅπισθεν τῶν παραπετασμάτων τῶν πα-
ραθύρων διεκρίναμεν τρεῖς ἢ τέσσαρας κε-
φαλὰς νεανίδων, αἵτινες ἀνεγίνωσκον βι-
βλίον τι ἔχον μεγάλῃν ὁμοιότητα πρὸς
τὴν Ἀγίαν Γραφήν.

— Καλὸν σημεῖον, εἶπον πρὸς τὸν φίλον
μου. Αὐτό μας προμηνύει καλὴν καὶ εὐά-
ρεστον συναναστροφὴν.

Καὶ λαβὼν τὸ ῥόπτρον ἔκρουσα ἐλαφρῶς
τὴν θύραν.

Ὁ θεράπων ἦνοιξε τὴν θύραν, ἐγὼ δὲ
τον ἠρώτησα.

— Ὁ κύριος, εἶν' ἐπάνω;

— Ὁχι, δὲν εἶν' ἐδῶ.

Τοῦτο ὅμως δὲν ἦτο εὐγενές, διότι ὁ κύ-
ριος ἦτο ἐπάνω.

Διευθύνθημεν τότε κατὰ τὰς ὁδηγίας

τῆς κομψῆς Ἀγγλίδος εἰς τοὺς κήπους, διὰ νὰ ἴδωμεν καὶ τὰς ἀμάξας διαδαινούσας, Καὶ δένδρα μὲν νύραμεν, ἀλλ' ἀμάξας οὐχί.

Κακὸν ὅμως δὲν εἶνε νὰ βλέπῃ τις δένδρα· ἐστάθημεν λοιπὸν καὶ ἐβλέπομεν τὰ δένδρα.

Μετὰ ταῦτα εἰσῆλθομεν εἰς τὰς ὁδοὺς νὰ ἴδωμεν ἂν ἦσαν ἀνοικτὰ τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα· ἀλλὰ δὲν ἦσαν ἀνοικτὰ. Ὁ δὲ φίλος μου ἐσημείωσεν ἐν τῷ σημειωματαρίῳ του «Ἐν Ἀγγλίᾳ ὑπάρχουσι δημόσια κτίρια, τὰ ὅποια οὐδεὶς δύναται νὰ ἐπισκεφθῇ, ἐμπορικὰ καταστήματα τὰ ὅποια πάντοτε εἶνε κλειστά.»

— Καλέ, μήπως ὄνειρευόμεθα; εἶπον.

— Τὰ ὄνειρα δὲν διαρκοῦσι τόσον πολὺ, ἀνεφώνησεν ὁ φίλος μου ἀπελπισ.

— Πῶς! ὑπέλαβον ἐγώ, πολλάκις διαρκοῦσι καὶ πολὺ· τὰ ὄνειρα δὲν ἔχουν κανόνας.

Ὁ Δάντης εἶπεν ὅτι ἐξύπνησε μόνον κατὰ τὸ τριακοστὸν τρίτον ἔτος τῆς ἡλικίας του *nel mezzo del camin di nostra vita*, «ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁδοῦ τοῦ βίου του» μέχρι ἐκείνης τῆς στιγμῆς τὰ πάντα ἦσαν δι' αὐτὸν ὄνειρον. Ὁ δὲ Βολταίρος διηγεῖται ὅτι εἶδε καθ' ὕπνου τὸ Β' ἥμισυ τῆς Ἑρρικιᾶδος.

Ἐν τούτοις ἡ ἐσπέρα προώδευε.

Ἀπελπισθέντες διευθύνθημεν εἰς τὸ θέατρον.

Ἀς λάβωμεν θέσιν ἐν τῇ πλατείᾳ, μοι εἶπεν ὁ φίλος μου. Θὰ σπουδάσωμεν ἐκ τοῦ πλησίου τὰ ἦθη τοῦ Ἀγγλικοῦ λαοῦ.

Καὶ ἐστάθημεν περιμένοντες νὰ ἀνοίξῃ ἡ θύρα· ἀλλ' ἡ θύρα ἔμενε κλειστή.

Περιμείναμεν μίαν ὥραν, δύο ἰσως. Ἀλλ' οὐδεὶς ἐφαίνετο. Ἀνέβην ἐπὶ τινος ὑψώματος νὰ ἴδω ἂν ἔρχονται θεαταί. Ἀλλὰ ψυχὴ δὲν ἐφαίνετο.

— Βλέπεις τίποτε; λέγει πρὸς με ὁ φίλος μου γελῶν.

— Τίποτε! ἀπεκρίθην.

Καὶ ἐπειδὴ τέλος πάντων ἐφάνη ὅτι τὸ θέατρον δὲν εἶχε σκοπὸν νὰ ἀνοίξῃ, ὁ φίλος μου ἐσημείωσε τὰ ἑξῆς. «Ἐν Λονδίῳ ὑπάρχουσι θέατρα, ἀλλ' εἶνε πάντοτε κλειστά!»

Ἀπεφασίσσαμεν νὰ ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν μας, πάντοτε κατὰ τὰς ὁδηγίας τὰς ὁποίας εἰχομεν λάβῃ.

Διὰ νὰ διασκεδάσω, εὐθὺς ὡς ἐφθάσαμεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον, ἐζήτησα μίαν ἐφημερίδα. Μοι ἔφερον μίαν χθεσινήν, δὲν ὑπῆρχεν ἄλλη.

Γράψον, εἶπον πρὸς τὸν φίλον μου «Ἐν Ἀγγλίᾳ αἱ ἐφημερίδες ἐκδίδονται τὴν προτεραίαν.»

Ὡστε τίποτε δὲν εἰχομεν ἐν Λονδίῳ καὶ διὰ τοῦτο ἤμεθα ἐν μεγίστῃ ἀθυμίᾳ!

— Ἀς ἐπιστρέψωμεν εἰς τὴν Βουλὸνν, μοι εἶπεν ὁ φίλος μου, νὰ διηγηθῶμεν εἰς τὴν κομψὴν Ἀγγλίδα μας τί εἶδομεν ἐν Λονδίῳ.

Τὸ ἀτμόπλοον ἀπέπλεε τὴν ἐπιούσαν περὶ ὥραν 5 π. μ.

Συνεσκευάσθημεν, ἐπίομεν ὀλίγον τέϊον καὶ ἐπelaγιάσαμεν.

Τὴν ἐπιούσαν ἐπίομεν πάλιν τέϊον καὶ ἐπεβιάσθημεν εἰς τὸ ἀτμόπλοον.

Ἐφθάσαμεν εἰς Βουλὸνν καὶ πάλιν ἐπίομεν τέϊον. Ἡ κομψὴ Ἀγγλὶς μας ἦτο ἀκόμη ἐκεῖ καὶ ἐπὶ καὶ αὐτὴ τέϊον ὅπως ἡμεῖς.

— Λοιπὸν, μὰς ἠρώτησε μετὰ ὑπερηφάνιας, τί καλὰ μας φέρετε ἀπὸ τὸ Λονδίνον;

Τότε ὁ φίλος μου εἰς ἀπάντησιν ἀνεγνώσεν εἰς αὐτὴν ὅσα εἶχε γράψῃ ἐν τῷ σημειωματαρίῳ του.

Ἡ Ἀγγλὶς ἠρώτησε:

— Τί ἡμέρα εἶνε σήμερον;

Ὁ φίλος μου εἶχε ἀποσπασθῇ.

— Εἶνε δευτέρα, εἶπεν ὁ ὑπηρέτης.

— Δευτέρα!!!, ἀνεφώνησεν ἡ κομψὴ Ἀγγλὶς, δευτέρα!!!...

Καὶ ἤρχισε νὰ γελά, καὶ τόσον πολὺ, ὥστε καὶ ὁ φίλος μου καὶ ἐγὼ δὲν ἠδυνήθημεν νὰ μὴ γελάσωμεν, καί τοι ἐφαίνετο ὅτι ἐγέλα ἔνεκα ἡμῶν.

— Ἀλλὰ διατί γελῶμεν; με ἠρώτησεν ὁ φίλος μου.

— Ἀγνοῶ, ἀπεκρίθην.

— Μὰ διατί γελῶμεν; ἠρώτησεν ὁ φίλος μου τὴν κομψὴν Ἀγγλίδα.

Ἀλλ' αὐτὴ ἐξηκολούθει γελῶσα. Ὅτε δὲ ἐπαυσεν, εἶπε πρὸς ἡμᾶς:

— Ἐπήγατε εἰς τὸ Λονδίνον Κυριακὴν. Τὴν Κυριακὴν ἐν Λονδίῳ καὶ ἐν ὅλῃ τῇ Ἀγγλίᾳ, τὰ πάντα εἶνε κλειστά, ἐκτὸς τῶν ἐκκλήσιων. Δὲν νύρατε νωπὸν ἄρτον, διότι τὴν Κυριακὴν οἱ κλιδανοὶ δὲν ἐργάζονται, τὰς ὁδοὺς νύρατε ἐρήμους, διότι τὴν Κυριακὴν ἐκτὸς μόνον τὴν ὥραν τῆς λειτουργίας, πάντες οἱ Ἀγγλοὶ μένουσιν ἐν τῇ οἰκίᾳ τῶν ἀναγινώσκοντες τὴν Ἀγίαν Γραφήν. Τὴν Κυριακὴν τὰ ἐμπορικὰ καταστήματα εἶνε κλειστά, τὴν Κυριακὴν, ἐπειδὴ οὐδεὶς ἐργάζεται, δὲν ὑπάρχουν ἐφημερίδες τῆς ἡμέρας.

— Ἀλλὰ, ἠρώτησεν ὁ φίλος μου, μήπως τὴν Κυριακὴν βραδύνουν νὰ ἀνοίξουν τὰς θύρας ὅταν τις κρούῃ, καὶ ἀφ' οὗ ἀνοίξουν, μόνον τὰς Κυριακάς δὲν σὰς ἀφίνουν νὰ εἰσέλθετε;

— Καὶ πῶς ἐκρούσατε τὴν θύραν; ἠρώτησεν ἡ κομψὴ Ἀγγλὶς.

— Ἐκρούσαμεν ὅπως κρούει πᾶς καλῶς ἀνατεθραμμένος, ἐκρούσαμεν ἐλαφρὰ καὶ ἀπαξ.

— Ἀπαξ μόνον; καὶ ἐλαφρὰ; εἶπεν ἡ κομψὴ Ἀγγλὶς μειδιῶσα. Σὰς ἐξέλαβον ὡς ὑπηρέτας! Ἐν Ἀγγλίᾳ μόνον οἱ ὑπηρέται κρούουσι δι' ἐνὸς κτυπήματος. Ὁ εὐγενὴς κρούει ἐπτὰ καὶ ὀκτὼ φοράς. Τέλος πάντων ὁδὸν εἶνέ τις εὐγενέστερος τόσον δυνατότερα καὶ ἐπανελημμένως κρούει τὴν θύραν. Εἰς Λονδίνον, κύριοί μου, πρέπει νὰ ὑπάγῃ τις τὸ μέσον τῆς ἐβδομάδος. Δὲν τὸ εἶδετε τὸ Λονδίνον; ὥστε καλὰ θὰ κάμετε νὰ ἐπανέλθετε πάλιν.

— Ὅχι, ὄχι! εἶπεν ὁ φίλος μου· ἂν ἐπανέλθω εἰς Λονδίνον θὰ προσθέσω ἐν ἑτὶ κεφάλαιον εἰς τὴν «Ἀνατομικὴν τῆς μελαγχολίας» τοῦ συμπολίτου σας ἱατροῦ Βοῦρτον.

Καὶ λαβὼν τὸ σημειωματάριόν του προσέθηκε: «Ὅσα εἶπον περὶ τοῦ Λονδίνου εἶνε ἀληθῆ, ἀληθεστάτα... ἀλλὰ μίαν

μόνον ἡμέραν τῆς ἐβδομάδος, τὴν Κυριακὴν».

(Alfred de Musset)

Θ. Ζ. Ζωγράφος

ΤΟ ΕΜΜΟΡΦΟΤΕΡΟ ΠΡΑΓΜΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Ἀς τιναχθῇ κι' ἄς ἀφρίσῃ ἀποκάτου ἀπ' τὴν καρὲν ἡ θάλασσα! Τὸ τρελὸν τὸ καράβι πηδάει, ἀπὸ κύμα σὲ κύμα. Ὁ καπετάνιος, προσεκτικὸς στῆς ἐτοιμασίης τοῦ ταξειδιοῦ, προστάζει τοὺς σιωπηλοὺς καὶ πρόθυμους ναῦταις.

Οἱ ταξειδιῶται τραγουδοῦν.

Ὁ πιὸ νεὸς ἀπ' ὅλους, ἐπῆρε ἕνα κιουπάκι, γεμάτο ἀπὸ παλὸν καὶ καλὸ κρασί, τὸ σήκωσε, τὸ ἀκούμπησε ἀπάνου στὸν μπράγκο. Καὶ κάθε ἕνας ἀπ' τοὺς ταξειδιῶταις, πίνει μετὰ τὴν σειρά του τὸ ποτηράκι του, ἀφοῦ προηγήτ' ἀποκριθῇ μ' ἕνα στίχο ποῦ τὸν παίρνει ὁ ἀνεμος, στὴν ἐρώτησιν ποῦ τοῦ κάνουν, ὅλων τῶν ταξειδιωτῶν ἡ φωνὴς τριγύρω:

«Στὸ Θεό σου, πές μας, τί εἶνε τὸ ἐμμορφότερο πρᾶγμα στὸν κόσμῳ;»

Ἀπὸ ποῦ ἔρχεται τὸ καράβι, καὶ ποῦ πάει τάχα;

Τί μὰς μέλει; Τοῦ πιθαριοῦ του τὸ κρασί εἶνε γερό.

«Στὸ Θεό σου, πές μας, τί εἶνε τὸ ἐμμορφότερο πρᾶγμα στὸν κόσμῳ;»

— Τὸ ἐμμορφότερο πρᾶγμα στὸν κόσμῳ εἶνε ἡ ἀγάπη μου, λέει ἕνας σπουδαστής, ἴσα με εἰκοσὶ χρόνων. Ὁ ἔρωτας εἶνε ἡ μόνη εὐτυχία.

— Ἡ εὐτυχία εἶνε εἰς τὸν πόλεμο, πετάεται ἕνας στρατιώτης. Τὸ ἐμμορφότερο πρᾶγμα στὸν κόσμῳ, εἶν' ἕνας καυδάλανος, ποῦ χύνεται, μετὰ τὸ σπαθὶ εἰς τὸ χέρι.

— Ὅσο ἔχω γὰρ μιὰ κασσίτσα γεμάτη καὶ καλὰ φυλαγμένη!... λέει ὁ φιλάργυρος.

Καὶ ὁ γεωργὸς ἀπαντᾷ: — Εἶν' ἄλλο τίποτα ἐμμορφότερο, ἀπὸ ἕνα χωράφι, χρυσωμένο ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη μετὰ στάχνα;...

Ἀλλὰ ὁ ποιητής, ὀρθωμένος: — Μετὰ τὴν δάφνην ἡ Ἐμμορφία στεφανώνεται. Τί ὠραιότερο ἀπ' τὴν δάφνην; Μὰ τὸν Ἀπόλλωνα! Ποῦ ἀκούσθηκε πῶς ἡ εὐτυχία βρίσκειτ' ἄλλοι παρὰ εἰς τὴν σκέψιν;...

Μὰ ὁ μουσικὸς, τὴν ἴδια τὴν ὥρα: — Τί τὴ θέλεις τὴ σκέψιν; Ἐννοιωσες ποτέ σου τί λέει τ' ἀνδρὶν; Τ' ἀκοῖς μοναχὰ, κι' αὐτὸ φτάνει.

Καὶ ὁ ζωγράφος, μετὰ πείσμα: — Ἡ Ἐμμορφία δὲ βρίσκεται σὲ ἥχους καὶ λόγια. Ἡ Ἐμμορφία εἶνε εἰκόνα.

Μὰ κι' ὁ φιλόσοφος, ἀγριεμένος: — Τί λέτε; τοὺς κραίνει. Ἡ Ἐμμορφία εἶνε ἡ Ἀλήθεια.

— Εἶνε ἡ Ἐπιτυχία! φωνάζει με χειρονομίας ἕνας πολιτευόμενος, ποῦ πῆγαίνε στὴν πατρίδα του νὰ βάλλῃ κάλπην.

— Μωρὲ καλὰ λές!, τοῦ κάνει ἀμέσως ὁ τυχοδιώκτης ἡ Ἐμμορφία εἶνε μιὰ νταρνάνα, μετὰ ὅξω τὰ στήθια, ποῦ κρατᾷ τὰ χαρτιά τοῦ τυχεροῦ τζογαδόρου.

— Ὡ!, μουρμουρίζει σιγὰ-σιγὰ κ' ἕνας ἔμπορος, τί δόχημον ποῦ εἶνε νὰ παίζῃς! Νὰ λογαριάζῃς, μάλιστα, νὰ πρᾶγμα!

Μὰ κ' ἕνας παππᾶς, κἀνοντας τὸ σταυ-